

1 NOVEMBER 1925

No. 21

30e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus dien Gij gezonden hebt.

Johannes 17:3.

VOORBESTAAN EN VOORBESTEMMING VAN DEN CHRISTUS.

(Vervolg.)

De Schriftuurplaats is eenvoudig, precies en ondubbelzinnig. Wij kunnen met evenveel recht aan de uitdrukking „In den beginne” dezelfde beteekenis hechten, als aan de eerste regels van Genesis; en zulk een beteekenis moet een tijd aanduiden, die de vroegste periode van het menschelijk bestaan hier op aarde voorafgaat. Dat het Woord Jezus Christus is, die bij den Vader was in dien beginne en die Zelve met de machten en den rang van Godheid bekleed was, en dat Hij in de wereld kwam en onder de menschen gewoond heeft, is zeer definitief bevestigd. Deze verklaringen zijn bekrachtigd door een openbaring aan Mozes gegeven, waarin hem werd toegestaan vele scheppingen Gods te zien, en de stem van den Vader te hooren aangaande de dingen die gemaakt zijn: „En door het Woord Mijner macht, welke is Mijn Eeniggeborene Zoon, welke is vol genade en waarheid, heb Ik hem geschapen.¹⁾

De apostel Johannes bevestigt herhaaldelijk het voorbestaan van den Christus en het feit van Zijn autoriteit en macht in het voorbestaan.²⁾ Van dezelfde uitwerking is de getuigenis van

1) Paarl van Groote Waarde, Mozes 1:32; zie ook 2:5.

2) 1 Johannes 1:1-3; 2:13, 14; 4:9; Openb. 3:14.

Paulus¹⁾ en Petrus. De Heiligen onderrichtende aangaande den grondslag van hun geloof, drukte de laatstgenoemde apostel hen op 't hart, dat hun verlossing niet verzekerd was door verderfelijke dingen, noch door een uiterlijk onderhouden van traditioneele vereischten, „Maar door het dierbaar bloed van Christus als een onbestraffelijk en onbevlekt Lam; dewelke wel voorgekend is geweest vóór de grondlegging der wereld, maar geopenbaard is in deze laatste tijden om uwentwil.”²⁾

Nog meer indrukwekkend en meer afdoend zijn de persoonlijke getuigenissen van den Heiland, wat Zijn eigen leven uit het voorbestaan en de zending onder de menschen betreft, waartoe Hij was aangesteld. Niemand, die Christus als den Messias aanneemt, kan terzelfder tijd deze bewijzen van Zijn eeuwig karakter verwerpen. Toen op zekeren keer de Joden in de synagoge onder elkaar twistend waren en murmureerden, omdat zij faalden Zijn leer juist te verstaan aangaande Hem; vooral toen Hij Zijn verwantschap met den Vader aanroerde, zeide Jezus tot hen: „Want Ik ben uit den hemel nedergedaald, niet opdat Ik Mijnen wil zoude doen, maar den wil Desgenen die Mij gezonden heeft”. En dan de les voortzettende die gebaseerd was op de tegenstelling tusschen het manna waarmede hun vaders gevoed waren in de woestijn en het brood des levens dat Hij te offeren had, voegde Hij er bij: „Ik ben het levende brood dat uit den hemel nedergedaald is”, en verklaarde wederom: „De levende Vader heeft Mij gezonden”. Vele discipelen begrepen Zijn leeringen niet; en hun aanklachten waren oorzaak dat Hij deze woorden sprak: „Ergert ulieden dit? Wat zou het dan zijn zoo gij den Zoon des menschen zaagt opvaren waar Hij tevoren was?”³⁾

Aan zekere boosaardige Joden, die gewikkeld waren in den mantel der trotschheid van hun geslacht, poehend over hun afstamming die zij beweerden van Abraham te zijn, en die zich zochten te verontschuldigen over hun zonden door een ongeoorloofd gebruik te maken van den naam van den grooten Patriarch, maakte de Heere Zijn eigen meerdere voortreffelijkheid bekend: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, eer Abraham was ben Ik.”⁴⁾ De vollediger beteekenis dezer opmerking zal later behandeld worden; laat het in verband met dit voldoende zijn om deze schriftuurplaatsen te overwegen als een eenvoudige bekentenis onzes Heeren hooger en oppermacht over Abraham. Maar aangezien de geboorte van Abraham die van den Christus meer dan

1) 2 Tim. 1: 9, 10; Rom. 16: 25; Efez. 1: 4; 3: 9, 11; Titus 1: 2. Zie vooral Rom. 3: 25, dat volgens de Engelsche Bijbel gelezen kan worden: „Welken God v o o r v e r o r d i n e e r d heeft tot een verzoening enz.”

2) 1 Petrus 1: 19, 20.

3) Joh. 6: 38, 51, 57, 61, 62.

4) „ 8: 58; zie ook 17: 5, 24; en vergelijk Ex. 3: 14.

negentien eeuwen voorafgegaan was, moet zulk een hoogere ouderdom betrekking hebben tot een staat van bestaan vóór die van de sterfelijkheid.

Toen het uur van Zijn verraad nabij was, in het laatste onderhoud met de apostelen vóór Zijn folterende ondervinding in Gethsémané, troostte Jezus hen met deze woorden: „Want de Vader Zelf heeft u lief, dewijl gij Mij liefgehad hebt, en hebt geloofd dat Ik van God ben uitgegaan. Ik ben van den Vader uitgegaan, en ben in de wereld gekomen; wederom verlaat Ik de wereld, en ga henen tot den Vader.”¹⁾ Verder, in den loop van een spontaan gebed voor hen die trouw gebleven waren, richtte Hij Zich tot den Vader in plechtige aanbidding: „En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus dien gij gezonden hebt. Ik heb u verheerlijkt op de aarde, Ik heb voleindigd het werk dat gij mij gegeven hebt te doen; en verheerlijkt Mij Gij Vader, bij U zelve, met de heerlijkheid, die Ik bij U had eer de wereld was.”²⁾

Schriftuurplaatsen uit het Boek van Mormon zijn eveneens duidelijk in hun bewijs aangaande het voorbestaan van den Christus en van Zijn zending waartoe Hij aangesteld werd in het voorbestaan. Eén der vele bewijzen, die daarin gevonden zijn, zal hier geciteerd worden. Een profeet vanouds, bekend als de broeder van Jared,³⁾ pleitte met den Heere in een speciale smeekbede: „De

1) Joh. 16: 27, 28; zie ook 13: 3.

2) „ 17: 3-5; zie ook verzen 24, 25.

3) Aanteekening:

De Jareditische natie. — Van de twee volken, wier geschiedenis het Boek van Mormon samenstelt, bestond het eerste, naar tijdsorde gerekend, uit het volk van Jared, wat hunnen leider volgde van den toren van Babel ten tijde van de verwarring der talen. Hunne geschiedenis werd door Ether, de laatste van hunne profeten, geschreven op vier-en-twintig platen van goud, welke historische platen, hij — Ether — de verwoesting van zijn volk, omreden hunne goddeloosheid, voorziende, wegborg. Nadien werden zij, 123 v. C., gevonden door eene expeditie, uitgezonden door den koning Limhi, een Nephitisch heerscher. Het verslag, op deze platen gegraveerd, werd vervolgens door Moroni verkort, en het zoodanig ontstane geheel werd door hem aan het verslag van het Boek van Mormon verbonden; het verschijnt in de nieuwere vertaling onder den naam van het Boek van Ether.

De eerste en voornaamste profeet van de Jaredieten wordt in het verslag, zooals wij het hebben, niet bij name genoemd; hij is alleen bekend als de broeder van Jared. Van het volk wordt ons geleerd, dat temidden van de verwarring van Babel, Jared en zijnen broeder er bij den Heere op aandrongen dat Hij hen en hunne metgezellen van de dreigende splitsing sparen wilde. Hun gebed werd verhoord, en de Heere leidde hen met een belangrijk gezelschap, die evenals zij zelve vrij waren van den smet der afgoderij, weg van hunne tehuizen belovende hen te zullen geleiden naar een land, uitverkoren boven alle andere landen. Hunne reisroute wordt niet met juistheid aangegeven; wij leeren alleen dat zij den oceaan bereikten, en daar acht schepen samenstelden, waarin zij op de wateren voort-

Heere zeide: Geloof gij de woorden, welke Ik zal spreken? en hij antwoordde: Ja, Heere, ik weet dat gij de waarheid spreekt, want gij zijt een God van waarheid en kunt niet liegen. Toen hij deze woorden gezegd had, vertoonde de Heere Zich aan hem en zeide: Omreden gij deze dingen weet, zijt gij verlost van den val; daarom zijt gij in mijne tegenwoordigheid teruggebracht; daarom toon ik Mijzelven aan u. Zie, Ik ben degene die bereid was van de grondlegging der wereld af om mijn volk te verlossen. Zie, ik ben Jezus Christus. Ik ben de Vader en de Zoon. In mij zal al het menschdom licht hebben en dat voor eeuwig, zelfs degenen die aan mijnen naam gelooven zullen, en zullen mijne zonen en dochters worden. Nimmer heb ik mij aan den mensch, welke ik geschapen heb, getoond; want nimmer heeft de mensch in mij geloofd zooals gij. Ziet gij, dat gij geschapen zijt naar mijn beeld? Ja, alle menschen waren in het begin naar mijn eigen beeld geschapen. Zie, dit lichaam, hetwelk gij nu aanschouwt, is het lichaam van mijn geest; en den mensch heb ik geschapen naar het lichaam van mijnen geest en zooals ik aan u in den geest verschijn, zal ik aan mijn volk in het vleesch verschijnen.¹⁾ De hoofdfeiten, die verklaard zijn door deze schriftuurplaats, inzoverre zij betrekking hebben op dit onderwerp, zijn die van den Christus, waar Hij Zichzelf bekend maakt, terwijl Hij nog in Zijn vóórsterfelijken staat was, en van Zijn verklaring dat Hij van de grondlegging der aarde af als de Verlosser der wereld gekozen was.

Openbaring, die gegeven is door God's profeten in deze dispensatie, is overladen met bewijzen van Christus' aanstelling en ordinatie in de voorwereld; en de geheele inhoud der Schriften, die de Leer en Verbonden bevatten, kan er van getuigen. De volgende gevallen zeggen buitengewoon veel. In een mededeeling aan Joseph Smith de Profeet, in Mei 1833, verklaarde de Heere Zichzelf als Degene, die tevoren in de wereld was gekomen van den Vader, en van Wien Johannes getuigde als het Woord; en de

gingen. Deze schepen waren klein, en duister van binnen; maar de Heer maakte zekere steenen, een schijnsel afgevend, wat licht verschaftte aan de opgesloten reizigers. Na eene reis van driehonderd-en-vier-en-veertig dagen landde de kolonie aan de westelijke kust van Noord-Amerika, waarschijnlijk op eene plaats ten zuiden van de Golf van Californië, en ten noorden van den Isthmus of Panama.

Hier werden zij eene bloeiende natie; maar, op zekeren tijd gehoor gevende aan innerlijken vredebreuk, scheidten zij zich af in partijen, waarvan de een den ander beoorloogde, totdat het volk totaal verwoest werd. Deze vernietiging, welke plaats vond nabij den heuvel Rama, nadien onder de Nephieten bekend als Cumorah, gebeurde vermoedelijk omstreeks den tijd van Lehi's landing in Zuid-Amerika, — 590 v. Chr.

1) B. v. Mormon, Ether 3: 11-16. Zie ook 1 Nephi 17: 30; 19: 7; 2 Nephi 9: 5; 11: 7; 25: 12; Mosiah 3: 5; 4: 2; 7: 27; 13: 34; 15: 1; Alma 11: 40; Helaman 14: 12; 3 Nephi 9: 15.

plechtige waarheid is herhaald, dat Hij, Jezus Christus, „in den beginne was, vóór de schepping der wereld”, en verder, dat Hij de Verlosser was die in de wereld kwam, omdat de wereld door Hem gemaakt was, en in Hem was het leven en het licht der menschen.” Andermaal wordt naar Hem verwezen als „den Eeniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid; zelfs de Geest der waarheid, die kwam in het vleesch en onder ons woonde.” In den loop dier openbaring zeide de Heere: „En nu, voorwaar zeg Ik tot u, Ik was in den beginne bij den Vader en ben de Eerstgeborene.”¹⁾ Een keer daarvoor, zooals de laterdaagsche profeet ervan getuigt, waren hij en een deelgenoot verlicht door den Geest, zoodat zij in staat waren de dingen Gods te zien en te verstaan. „Zelfs die dingen, welke van den Vader verordineerd waren, door Zijn Eeniggeborenen Zoon, die in den boezem des Vaders was, zelfs van den beginne, van wien wij getuigenis geven, en de getuigenis die wij geven, is de volheid van het Evangelie van Jezus Christus, die de Zoon is, Wien wij zagen en met Wien wij spraken van het hemelsche visioen.”²⁾

De getuigenis der Schriften, die geschreven zijn op beide half-ronden der aarde, en die van de verslagen van die laatste, zoowel als de oude, de geïnspireerde uitingen van de profeten en apostelen, en de woorden des Heeren Zelve, zijn eenstemmig in het bekend maken van het voorbestaan van Christus en Zijn ordinatie als de gekozen Verlosser en Zaligmaker van het menschdom — in den beginne, ja, zelfs vóór de grondlegging der aarde.

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleidde met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

(Vervolg.)

12. *Onderworpen aan gezag en wet.*

„Het is een fundamenteele noodzakelijkheid, dat er wetten voorgeschreven worden onder de menschen voor algemeene leiding; en gehoorzaamheid aan de wet is de klaarblijkelijke plicht van elk lid der georganiseerde gemeenschap. Wetsovertreding is daarom niet alleen een wereldlijk vergrijp, maar ook een schending der

1) Leer en Verbonden 93: 1-17, 21.

2) „ „ „ 76: 13, 14.

beginselen van ware religie. Deze wereld zou een gelukkiger oord zijn als de menschen meer religie in hun dagelijksch bedrijf invoerden: in zaken, in de politiek en in de staathuishouding. Let wel, ik zeg religie, niet kerk. Onder bestaande toestanden is het imperatief dat Staat en Kerk afzonderlijk gehouden worden; en deze afscheiding moet gehandhaafd blijven, totdat Christus' persoonlijke regeering ingeluid wordt.

„Burgertrouw is een kenmerk en een toets van iemands religie.” (Talmage, „The Vitality of Mormonism”, p. 186-7.)

13. Geloof in en streven naar eerlijkheid, oprechtheid, welwillendheid, kortom naar alles wat prijzenswaardig is.

Het praktische van den godsdienst der Mormonen heeft de aandachtige lezer reeds in meer dan één opzicht gemerkt. Jaarlijks zendt de Kerk honderden zendingen uit, die haar boodschap verkondigen: mannen en vrouwen uit allerlei werkkringen, die zonder loon of materiële vergoeding dezen dienst volbrengen. In elke Wijk of Vertakking werkt een vrouwenorganisatie, de Zustershulpvereeniging. Haar bijzondere functie is armen- en ziekenzorg, zonder onderscheid tusschen kerkleden en niet-leden.

Over het vasten, dat eigenaardige middel tot een hoogere levenshouding, een doeltreffend gebedssteunsel, dat tevens concrete vruchten voor de nooddruftigen afwerpt, wijdden wij reeds vroeger uit. Ook het tiendstelsel noemden wij in een vorig hoofdstuk.

Godsdienst zonder persoonlijke moraliteit, belijdenissen van godzaligheid zonder naastenliefde, kerklidmaatschap zonder consequent levensgedrag, zijn als klinkende cimbalen. De godsdienst der Laterdaagsche heiligen omvat niet alleen definitieve begrippen van geestelijke zaken en het hiernamaals, maar ook en meer in het bijzonder van tegenwoordige alledagsplichten, waarin zelfrespect, naastenliefde en Godsdevotie den boventoon voeren.

Het werk voor de dooden.

De geloovige Laterdaagsche heilige legt zich met alle krachten toe op verstandelijke ontwikkeling en zielenadel. „De glorie Gods is intelligentie”, wordt er geleerd en „Zooals God nu is, zoo kan de mensch eens wezen”. Niettemin houdt hij zich tevens nauwgezet aan den uiterlijken vorm van kerkplechtigheden. Is doode vormendienst onvruchtbaar, doortrokken van den waren geest zijn z.i. de ritualen onverbuigbaar en volstrekt noodzakelijk.

Volgens de Mormoonsche kerkleer kan een afgestorvene, een ontlichaamde geest, de evangelie-prediking hooren in de geestenwereld, hij kan daar gelooven, zich bekeeren, zich ontwikkelen.

„Want daartoe is ook den dooden het evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch, maar leven zouden naar God in den geest.” (1 Petrus 4:6. Zie ook 1 Petr. 3:18 en 19.)

Maar de ontlichaamde geest kan daar ginds niet gedoopt worden, noch andere essentiële plechtigheden naleven. Dit kan echter bij plaatsvervangings geschieden. De levenden, zij, die zelf gehoorzaamheid betoond hebben, kunnen voor de dooden gedoopt worden.

„Wat zullen anders zij uitwerken, die zich ten bate van de dooden laten doopen? Indien in het geheel geen dooden opgewekt worden, wat laten zij zich dan voor hen doopen?” (1 Corinthe 15:29.)

Dat oningewijden dit licht verkeerd begrijpen, bleek o.a. enkele jaren geleden, toen de theologische medewerker der „Haagsche Post” dit leerstuk aanroerde.

„Is mijn grootvader bijv. als een ongeloofige gestorven”, in dezen geest schreef hij, „dan kan ik nog eens gedoopt worden, maar dan voor hem. De hemel rekent dan dat mijn grootvader met het „teeken des heils” gemerkt is en neemt hem onder de gezaligden op.”

Dat is echter maar een half-ware en daarom een verkeerde voorstelling. Niemand veronderstelle, dat een plechtigheid, op aarde verricht, een overledene daar ginder baten zal als die geest onbekeerd en dientengevolge onwaardig is. Plechtigheden zonder meer zijn doode vormen. Joseph Smith leerde: „Ge zoudt even goed een zak zand kunnen doopen als een mensch, zoo dit niet gedaan wordt met het oog op zondenvergeving.” Als de doop niet is het symbolisch begraven van den ouden mensch en een bad der wedergeboorte, waaruit de doopeling verrijst tot een nieuw leven, dan kan deze plechtigheid beter ongedaan blijven. In den hemel is dat „teeken des heils” zelfstandig, van geen waarde. De uitdrukking „teeken des heils” is trouwens ten eenenmale onmormoonsch.

In den waren geest nageleefd echter, is de doop in de oogen der Mormonen een redmiddel. Met Petrus (1 Petr. 3:21) redeneeren zij, dat hij is de pendant van Noach's ark:

„Hiervan is het tegenbeeld, dat u redt, de doop, die niet bestaat in de verwijdering van lichamelijke onreinheid, maar die een vraag is van een goed geweten tot God.”

Het doopen ten bate van afgestorvenen heeft plaats in tempels, waarin tevens andere verordeningen nageleefd worden voor en ten bate van overledenen. Zoo worden de levenden, onder den

Grooten Redder, redders der dooden, onder-verlossers in het groote heilsplan.

Verloste geesten kunnen opklimmen tot verschillende graden van heerlijkheid: een glorie der zon, een glorie der maan en een glorie der sterren. Zoo predikte Paulus (1 Cor. 15:40-42) en Joseph Smith onderstreepte het leerstuk (Leer en Verb. 76). Zij, die het evangelie in dit leven ontvangen en onversaagd ten einde toe volharden, ten volle gehoorzaam zijn, beërven de celestiale glorie, waarvan de zon het zinnebeeld is. Zij, die het evangelie niet hier, maar naderhand ontvangen, bloodaards, beërven de terrestriale glorie, die van de celestiale verschilt als de maan van de zon. Dan is er nog een derde glorie, de telestiale, zinnebeeldig voorgesteld door de sterren. Zij, die deze beërven, zijn de „ter helle nedergestootenen”, waar zij der Gerechtigheid hunne schuld voldoen, waarna de Barmhartigheid het hare opeischt en zij ingeleid worden in een rijk van licht en vrijheid, dat het menschelijk begrip te boven gaat.

„De verdoemden kunnen zalig worden”, — dat is de verbazende verklaring van het Mormonisme. En niet alleen zalig, maar verheerlijkt, zoo zij zich willen bekeeren. De verheerlijkte planeten zijn Gods rijken en „allen rijken is een wet gegeven”: celestiaal, terrestriaal of telestiaal. Wie één dezer rijken beërft, moet de wet van dat rijk naleven. Als hij de „Wet van Christus” niet naleven kan, moet hij een andere dan de celestiale glorie beërven: een terrestriale of een telestiale. Als hij geen telestiale wet kan naleven, is hij niet geschikt voor een glorierijk; en als hij willens in zonde leeft, en geheel en al in zonde, dan moet hij „nog onrein blijven”. (Leer en Verb. 88:21-40.)

„En toch wordt er gezegd, dat het „Mormonisme” bekrompen is, eng en onvrij. Ja, waarlijk bekrompen. Waar zult ge dan onbekrompenheid vinden? Waar gerechtigheid, genade, grootmoedigheid, als het niet is in een religie, die de levenden behoudt, de dooden verlost, de verdoemden redt, en verheerlijkt allen die zich bekeeren? Het Mormonisme benepen en eng? Het is de grootste beweging in het heelal. Het is het Eeuwige Evangelie, het machtige zielschap der tijdsbedeelingen, te water gelaten in de dagen van Adam op den tiggenden oceaan der eeuwen, en is nu op zijn laatste reis over de stormachtige baren van den Tijd naar de wenkende kust der Eeuwigheid.” (O. F. Whitney, Saturday Night Thoughts, p. 321-3.)

(Wordt vervolgd.)

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: A. SIEVERTS

DE BEGINNE VAN HET EINDE.*)

De inleiding der Laatste Bedeeling.

De inwijding der laatste of thans gangbare dispensatie van het Evangelie van Jezus Christus, dat zekerlijk de Bedeeling van de Volheid der Tijden is, vond op de volgende wijze plaats.

In het jaar 1820 woonde er te Manchester, N.-Y., Joseph Smith Jr., toen vijftien jaar oud zijnde, de derde zoon uit een eerbear gezin. Gedurende den tijd, waarvan we nu spreken, heerschte groote opwinding, met veel sectarischen wedijver in godsdienstige zaken, en de knaap Joseph dacht er ernstig over na, welke van de twistende secten de ware Kerk van Christus was; want het was duidelijk, dat niet allen waar konden zijn. Laat ons de verklaring lezen, die door hem zelf geschreven is.

„Gedurende dezen tijd van groote opgewondenheid werd mijn geest tot ernstig nadenken en groote onrust gebracht, maar alhoewel mijn gevoelens diep waren en vaak scherp, zoo hield ik mij toch van al die partijen afgezonderd, hoewel ik hare onderscheidene vergaderingen zoo dikwijls bijwoonde als de gelegenheid veroorloofde. Na verloop van tijd stemden mijn gedachten min of meer met de secte der methodisten overeen, en ik gevoelde eenig verlangen om met hen vereenigd te zijn; maar zóó groot was de verwarring en twist onder de verschillende godsdienstgenootschappen, dat het onmogelijk was voor een persoon, zoo jong als ik, en zoo onbekend met de menschen en zaken, om tot eenig zeker besluit te komen, wie gelijk had en wie niet.

„Mijn geest was soms zeer opgewonden, zoo groot en onophoudelijk was het geschreeuw en de beroering. De Presbyterianen waren zoo beslist tegen de Baptisten en de Methodisten, en gebruikten alle krachten, zoowel van rede als van drogredenen, om hunne dwalingen te bewijzen, of, tenminste, het volk te doen gelooven, dat zij in dwaling waren. Aan den anderen kant waren de Baptisten en Methodisten op hun beurt juist zoo ijverig in het trachten om hun eigen leerstukken te staven en alle andere te weerleggen. Temidden van dezen woordenstrijd en verwarring van meeningen, vroeg ik mijzelven dikwijls af: Wat moet er gedaan

*) Zondagsschoolles voor Ouders en Theologieklas.

worden? Welke van al deze partijen zijn de juiste; of, zijn zij alie tezamen verkeerd? Als één harer juist is, welke is het dan en hoe zal ik het weten? Terwijl ik onder deze grootte moeilijkheden gebukt ging, welke veroorzaakt werden door het twisten dezer godsdienstige partijen, las ik op zekeren dag den Zendbrief van Jakobus, en daarvan hoofdstuk 1 het vijfde vers, hetwelk luidt: Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij het van God begeere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.

„Nimmer tevoren kwam eenige schriftuurplaats met meer kracht tot het menschelijk hart dan deze deed, op dezen tijd, tot het mijne..... Ten laatste kwam ik tot het besluit, dat ik in duisternis en verwarring moest blijven, of anders moest ik doen zooals Jakobus aanwijst, dat is, van God vragen. Eindelijk was ik vast besloten God te vragen, besluitende dat als Hij wijsheid gaf aan hen, die wijsheid behoeften, en mildelijk wilde geven en niet verwijten, ik het wagen kon..... Toen ik op de plaats aangekomen was, alwaar ik tevoren besloten had heen te gaan, knielde ik neder, na eerst om mij heengezien en mij overtuigd te hebben dat ik alleen was, begon ik de verlangens van mijn hart uit te spreken. Ik was nauwelijks begonnen, toen ik onmiddellijk door een zekere macht werd aangegrepen, die mij geheel overmande, en zulk een verbazenden invloed over mij had, dat mijn tong als gebonden was, zoodat ik niet spreken kon. Groote duisternis begon mij te omringen en het scheen mij gedurende eenigen tijd toe, alsof ik tot plotselinge verwoesting was gedoemd.

„Maar al mijne krachten aanwendende, om God aan te roepen, om mij uit de macht van dezen vijand, welke mij aangegrepen had, te verlossen, en op hetzelfde oogenblik, dat ik op het punt was tot wanhoop te vervallen en mijzelf aan de verwoesting over te geven — niet aan een denkbeeldigen ondergang, maar aan de macht van een zeker werkelijk wezen van de onzichtbare wereld, dat zulke wonderbare macht had — juist op dit oogenblik van grooten schrik, zag ik een kolom van licht, de glans der zon overtreffende, juist boven mijn hoofd, langzaam nederdalen, totdat het mij bereikte.

„Nauwelijks was het verschenen, of ik bevond mijzelf verlost van den vijand, die mij gebonden hield. Toen het licht op mij rustte, zag ik twee personen, wier luister en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaat, boven mij in de lucht staan... Eén hunner sprak tot mij, mijnen naam noemende, en zeide, op den ander wijzende: Deze is Mijn geliefde Zoon, hoort Hem!

„Mijn doel, waarom ik tot den Heere ging, om te vragen, was, te weten welke van al de secten de juiste was, opdat ik zoude weten bij welke ik mij moest aansluiten. Daarom, zoo spoedig ik mijzelf meester werd, zoodat ik bekwaam was te spreken, vroeg

ik den Personen, Die boven mij in het licht stonden, welke van al de secten de juiste was, en bij welke ik mij zou aansluiten.

„Mij werd geantwoord, dat ik mij bij geen hunner moest aansluiten, want zij waren alle verkeerd; en de Persoon, die tot mij sprak, zeide, dat al hun geloofsbelijdenissen een gruwel in Zijne oogen waren; dat die leeraars allen verdorven waren; „dat zij met hun lippen tot Hem genaken, maar hun harten zijn verre van Hem: zij leeren voor leeringen de geboden van menschen, hebbende een gedaante van godzaligheid, maar de kracht daarvan verloochene.” (Zie Paarl van Groote Waarde, blz. 83-85.)

Dus eindigde de lange nacht van geestelijke duisternis, waarin de menschen voor eeuwen rondgetast hadden. Aldus was de dispensatie begonnen, waarvan de profeten vanouds gesproken hadden, in voorbereiding voor de komst van den Christus om op de aarde als Heer en Koning te regeeren.

Deze heerlijke en weergalooze bekendmaking van den Vader en den Zoon aan een sterveling, werd in latere jaren gevolgd door bezoeken van engelen, door welke het Heilige Priesterschap weder op de aarde hersteld werd, en onder wier leiding de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gevestigd werd in April 1830. Joseph Smith was een profeet van den levenden God. Zijn getuigenis is voor de wereld. De zaligmakende verordeningen van het Evangelie worden wederom bediend onder Goddelijke autoriteit, en de middelen van zaligheid worden het menschdom vrijelijk aangeboden.

EEN GOD VAN WONDEREN. *)

Wonderen door Duivelen gewrocht.

Wij gelooven in de gaven van Talen, Profetieën, Openbaringen, Gezichten, Gezondmakingen, Uitlegging der talen, enz. (Art. 7.)

De persoonlijke bediening van Jezus Christus in het vleesch werd gekenmerkt door vele machtige werken, teekenen, wonderen, zooals zij elk afzonderlijk genoemd worden. De Apostelen, die na het vertrek van den Meester werkzaam waren om de Kerk op te bouwen, bevestigden de goddelijkheid hunner roeping en het priesterschap door openbaarmakingen van macht, welke de gewone eigenschappen der stervelingen overtroffen. Dus, deze heilige mannen waren begiftigd met de veredelde gaven des geestes, welke in alle eeuwen onafscheidelijk met de Kerk van Christus verbonden zijn geweest.

Menigten hebben zich verontrustend afgevraagd waarom de gaven van profetie, visioenen, openbaarmaking, gezondmaking en

*) Zondagsschoolles voor Ouders en Theologiekلاس.

de macht om in verschillende tongen te spreken, in de sectarische kerken van dezen tijd niet zichtbaar zijn, en gedeeltelijke voldoening hebben gevonden in de veronderstelling, alhoewel het onschiftuurlijk is, dat al die gaven en gunsten na de dagen der apostelen ophielden en niet meer verlangd worden als getuigenissen des Geestes in een meer verlicht tijdperk. Dat deze geestelijke gaven ophielden toen de afval der Primitieve Kerk vooruitging, is ongetwijfeld waar; maar dat de oorzaak van die ophouding iets anders was dan overtreding, waardoor de afval was veroorzaakt, wordt niet gestaafd door de Schriften.

In Zijn opdracht aan de Apostelen vóór Zijn hemelvaart, gaf de Opgestane Christus ter zelfder tijd dit gebod en deze belofte:

„Gaat heen in de geheele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen. Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden. En degenen, die geloofd zullen hebben, zullen deze teekenen volgen: in Mijnen naam zullen zij duivelen uitwerpen; met nieuwe tongen zullen zij spreken; slangen zullen zij opnemen; en al is het, dat zij iets doodelijks zullen drinken, het zal hun niet schaden; op zieken zullen zij de handen leggen, en zij zullen gezond worden.” (Markus 16: 15-18.)

Het is blijkbaar dat de verscheidene gaven des Geestes de voortbrengselen van geloof in God zijn en gehoorzaamheid aan Zijn geboden. Dat deze openbaarmakingen veroorzaakt worden door de macht van het Heilig Priesterschap en dat zij de kenmerken daarvan zijn, is uiteengezet in Paulus' leeringen: „En God heeft er sommigen in de gemeente gesteld, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leeraars, daarna krachten, daarna gaven der gezondmakingen, behulpzels, regeeringen, menigerlei talen.” (1 Cor. 12: 28.)

Mormon, een profet die in het laatste gedeelte der vierde eeuw n. C. op het vasteland van Amerika bediend heeft, verklaart op plechtige wijze dat wonderen niet zullen ophouden in de Kerk, zoolang er iemand op de aarde zal zijn om zalig te worden: „Want het is door geloof, dat wonderen gewrocht zijn; en het is door het geloof dat engelen den menschen verschijnen en hen bedienen; daarom, zoo deze dingen opgehouden hebben, wee aan de menschen, want het is omreden het ongelooft, en alles is ijdel.” (Moroni 7: 37.)

Neem notitie van zijn geïnspireerde woorden, welke tot diegenen gericht zijn „die de openbaringen Gods verloochenen, en zeggen dat zij weggedaan zijn, dat er geene openbaringen meer zijn, noch profetieën, noch gaven, noch gezondmakingen, noch het spreken in talen of de uitlegging der talen.”

„Ziet, ik zeg u dat hij, die deze dingen verloochent, het Evangelie van Christus niet kent, neen, hij heeft de Schriften niet

gelezen en indien hij ze wel gelezen heeft, verstaat hij ze niet. Want lezen wij niet, dat God dezelfde is gisteren, heden en voor eeuwig; en dat in Hem geene verandering, noch schaduw van omkeering is? Nu, zoo gij uzelf eenen God voorgesteld hebt die verandert en in wien een schaduw van omkeering is, dan hebt gij u een God voorgesteld, die geen God van wonderen is. Doch ziet, Ik zal u een God van wonderen toonen, zelfs den God van Abraham, den God van Izak en den God van Jakob; en hij is dezelfde God, die de hemelen en de aarde geschapen heeft en alle dingen die er in zijn." (Mormon 9:7-11.)

Wonderen zijn niet beloofd, behalve aan hen die gelooven, en die de geboden des Heeren gehoorzamen. Hoe wonderbaarlijk zij ook mogen lijken voor den gewonen mensch, toch worden de gaven des geestes door het ongeloovig en menschelijk verstand als een ongewoon en merkwaardig verschijnsel beschouwd; terwijl zij door den geloovige van de macht en de doeleinden Gods getuigen. Velen volgden Jezus uit ziekelijke nieuwsgierigheid, schreuwende om maar iets vreemds gewrocht te zien; en de ontaarde Herodes Antipas, voor wien onze Heere geboeid gebracht was, was zeer verblijd, omdat „hij veel van Hem hoorde; en hoopte eenig teeken te zien, dat van Hem gedaan zou worden." (Lukas 23:8.) Door een openbaring aan de Kerk in 1831, gaf de Heere Jezus Christus deze plechtige vermaning tegen het hunkeren naar geestelijke gaven alleenlijk om nieuwsgierigheid te bevredigen.

„Daarom, weest voorzichtig, opdat gij niet misleid wordt; en opdat gij niet misleid moogt worden, zoekt ernstig naar de beste gaven, u altijd herinnerende waartoe zij gegeven zijn; Want voorwaar zeg Ik u, zij zijn gegeven ten nutte van hen die Mij liefhebben en Mijne geboden onderhouden, en die zoeken of vragen, bevoordeeld mogen worden, die vragen, maar niet voor een teeken tot de bevrediging hunner lusten." (Leer en Verbonden, afd. 46:8-9.)

We zijn niet gerechtvaardigd om wonderen onbedriegelijk te beschouwen met betrekking tot de getuigenis van Goddelijke macht en autoriteit; want machten van lagere soort verrichten wonderen om velen te misleiden. De toovenaars van Egypte waren in staat de wonderen van Mozes min of meer na te bootsen. Johannes vertelde in zijn openbaringen aangaande booze machten, om de menschen te verleiden met dingen die bovennatuurlijk voor hen schenen, en hij zag booze geesten, waarvan hij wist dat zij „waren geesten der duivelen, en zij doen teekenen." (Openb. 13:13-14; 16:13-14.) En de Zaligmaker Zelve wapende door Zijn plechtige waarschuwing de discipelen tegen bedrog: „Want er zullen valsche Christussen en valsche profeten opstaan, en zullen groote teekenen en wonderheden doen, alzoo dat zij, indien het mogelijk ware, ook de uitverkorenen zouden verleiden." (Matth. 24:24.)

Het groote onderscheid van een wonderbaarlijke openbaarmaking van den Heiligen Geest, in tegenstelling met een wonder, dat gewrocht is door andere machten, ligt in het feit, dat de eerstgenoemde altijd in den naam van Jezus Christus gedaan wordt, en voor oogen heeft de kweeking des geloofs en bevordering van Goddelijke doeleinden.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verheugt zich in het bezit der verscheidene gaven en gunsten, waarmede de Kerk vanouds begiftigd was; en binnen hare palen volgen de teekenen hen, die gelooven.

VERSLAG DER GRONINGSCHER CONFERENTIE.

Ook deze maal kan het de moeite waard geacht worden het verslag der Groningsche Conferentie te vermelden. Want zij heeft de vruchten der werkzaamheden voortgebracht, die door de zendingen en leden der verschillende organisaties in de laatste zes maanden gedaan zijn.

Een speciale vergadering, en wel de eerste die sedert eenige jaren te Sneek gehouden is, gaf blijk van den ijver aldaar gedaan. De bijeenkomst werd gehouden op Vrijdagavond 16 October in het gebouw „Amicitia”. Ruim 100 personen waren tegenwoordig, die allen onderzoekers waren. Ouderling J. J. Draaier, daar te stede werkzaam, opende met gebed. Er werd niet gezongen, aangezien de aanwezigen niet met onze gezangen bekend waren. Aandachtig werd geluisterd naar de woorden van ouderling E. Landwaard, Conf.-Pres. van Groningen en Pres. Chas. S. Hyde. Vele boekjes en tractaten werden na afloop uitgegeven, die gretig werden aangenomen. Deze geslaagde vergadering is het begin van geregelde vergaderingen, die elken Zondag aldaar gehouden zullen worden.

Zaterdagmiddag 4 uur kwamen de zendingen der Conferentie bijeen onder leiding van Pres. Hyde, alwaar dingen besproken werden ter bevordering der Conferentie.

De Zondagmorgenvergadering werd gehouden volgens het voorbeeld der Rotterdamsche en Amsterdamsche conferenties, alwaar uitsluitend Zondagsschoolwerk werd besproken. Het was dan ook prijzenswaardig, hoe alle deelnemers, groot en klein, hun kennis van het Evangelie ten beste gaven. Voor openingsgezag werd lied 146 gezongen en door ouderling E. C. Wade gebeden, waarna voortgezet werd met het zingen van lied 16. Vervolgens werd de gezamenlijke opzegging gedaan door groot en klein. Ouderling Landwaard sprak eenige woorden van dankbaarheid en was verblijd zooveel van de kleintjes te zien. Een klein ver-

haaltje aangaande eerlijkheid, werd door leerlinge zusje Alida Dorid verteld. Daarna werden vragen gesteld door Br. M. Baptist, onderwijzer der Zondagsschool, die door de leerlingen kort en verstaanbaar werden beantwoord. Leerling Br. D. Anjewierden Jr. was gevraagd de verschillende dingen te bespreken, die op de Zondagsschool geleerd worden. Daarna werd lied 190 door de Eerste en Tweede middelbare afdeling gezongen. De President der Zondagsschool, Br. K. Woltjers, sprak zijn tevredenheid uit over de verschillende dingen, die in hoofdzaak door de kinderen geuit werden en dat die waarheid, welke nu reeds hun harten binnendrong, nimmer uitgewischt kan worden. Ook werden eenige woorden van ouderling T. E. Lyon, Conf.-Pres. van Utrecht, gehoord. Spreker verklaarde hoe de Zondagsschool uit zijn kinderjaren een indruk op zijn leven heeft gemaakt.

Lied 122 werd tot slot gezongen, waarna Br. D. Anjewierden Sr. een dankgebed opzond.

Met het zingen van lied 38 werd de middagvergadering aangevangen en door ouderling J. L. Springer van Rotterdam een gebed opgezonden. Voortgezet werd met het zingen van lied 171, waarna het H. Avondmaal werd rondgediend. Nu werden de autoriteiten der Kerk en Zending bekend gemaakt en goedgekeurd door de aanwezigen. Ouderling Draaier van Sneek, verklaarde de vele voorrechten, die tot ons komen door het herstelde Evangelie. Ook sprak Zr. Lanora S. Hyde eenige woorden van opbouw, hoofdzakelijk met betrekking tot het werk der Z. H. V. Daarna werd lied 93 gezongen. Als laatste spreker verklaarde Pres. Hyde de zegeningen, die tot de menschen kwamen, door den eenigen en waarachtigen God te aanbidden in de dagen van Daniël, Sadrach, Mesach en Abèd-nego, en dat op heden de wereld op het zelfde dwaalspoor is vanwege de menschelijke veronderstelling van een God. Dank zij het herstelde Evangelie, dat wij door openbaring mogen weten Wie de waarachtige God is.

Na een lofzang gezongen te hebben, zond ouderling R. B. Taft van Meppel, een dankgebed op.

De Zondagavondvergadering, die evenals de morgenvergadering, in het „Concerthuis” gegeven werd, ving om 7 uur aan. Na het zingen werd gebeden door ouderling G. Doezie van Groningen. Vervolgens zong het zangkoor lied 187.

Ouderling Landwaard besprak op schoone wijze het oord der dooden en verklaarde wat dat oord werkelijk was. Daarna verklaarde ouderling A. Sieverts, assist.-red. van „De Ster”, de roeping van den mensch hier op aarde en ons bestaan in de voorwereld vóór wij hier kwamen. Een lied werd nu door het zangkoor gezongen. De beginselen, die Johannes de Dooper predikte, werden op verstaanbare wijze door Pres. Chas. S. Hyde besproken en hoe Christus als voorbeeld voor het menschelijk geslacht

Zich liet doopen. Ook weerlegde hij de verdraaide leerstellingen der menschen. Verder haalde hij aan, dat Paulus den doop herkende, die valschelijk bediend werd door anderen en dat dat zelfde recht om te kunnen onderscheiden, in het bezit der Heiligen der Laatste Dagen is. De doop is een gedeelte van het fundament en, indien het fundament vervalscht is, wordt het gebouw bouwvallig. Lied 194 werd als slotzang door het zangkoor gezongen. Ouderling Don E. Swenson van Groningen, eindigde met dankzegging.

Het was duidelijk merkbaar, dat de Geest des Heeren gedurende alle vergaderingen aanwezig was. Vooral in de samenkomst des avonds, alwaar vele onderzoekers aanwezig waren, werd met buitengewone aandacht geluisterd.

's Maandagsavonds werd een bazar gehouden door de Z. H. V. ten bate voor de armen. Ook daar werden alle handelingen met succes bekroond. God's bestierende hand had gedurende die oogenblikken van geestelijk genoegen de leiding genomen en wij dienen Hem allen lof en eere toe te zeggen.

BEKENDMAKING.

Op Zondag 15 November zal de **Utrechtsche Conferentie** plaats hebben.

Alle vergaderingen zullen gehouden worden in het gebouw van „**Kunsten en Wetenschappen**”.

Aanvang der verschillende vergaderingen zal zijn:

Des morgens 10 uur, 's middags 2 uur en 's avonds 7 uur.

Maandagmorgen om 9 uur, zendelingen-vergadering.

Aangekomen.

Op 27 October is ouderling R. S. Hutchinson in ons land aangekomen, om aldaar zijn krachten in den dienst des Heeren te besteden.

INHOUD.

Voorbestaan en voorbestemming van den Christus . . blz. 325 Het ware Mormonisme . . . „ 329 De beginne van het einde . . „ 333 Een God van wonderen . . „ 335		Verslag der Groningsche Conferentie blz. 338 Bekendmaking „ 340 Aangekomen. „ 340
--	--	---

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.